

1a edició, novembre, 2005

© Del text, 2005

Joaquim Carbó

© D'aquesta edició, 2005

Perifèric Edicions

C. Sèquia de Montcada, 13

46470 Catarroja (València)

Tel. 609 426 131. Fax: 961 270 038

e-mail: periferic@hotmail.com

Disseny col·lecció: El gos pigall, SL

Maquetació: José María de Gracia Bonache

Impressió: Romanyà-Valls

ISBN: 84-933851-6-6

Dipòsit Legal: B-40049-2005

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

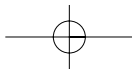
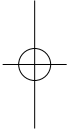
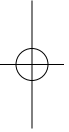
Retrat amb negra

Joaquim Carbó

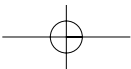
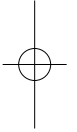
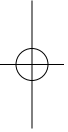
perifèric
edicions

A la memòria de Josep M. Madorell

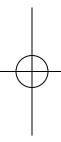

PRIMERA PART
PARLAR PER PARLAR

1 - La colla del barri

En David plega de la feina una mica més tard que de costum. Fa una volta pels jardinets per si troba la colla al voltant del banc de sempre, però amb un cop d'ull s'adona que no hi són. Ara ja sap que els trobarà al bar. El parc, així que es fa fosc, s'ha tornat incòmode d'ençà que una tribu de l'institut se n'ha apropiat com a local privat, sota les estrelles, per fumar de tot, beure com més millor i pensar quina en poden fer. En David, que sap què li costa guanyar un euro, rondina, entre dents: "I d'on treuen els diners, aquests xitxarel·los?" Mentrestant, els vells que de dia hi prenen el sol, ja han desaparegut.

La colla d'en David, tots plegats al voltant dels vint anys, no vol buscar brega. Són una mica especials i no destaquen per fer soroll, ni guixar les parets, ni vestir de manera estrafolària, ni voler espantar ningú. Els cauria la cara de vergonya enfrontar-se a trompades amb aquells vailets que no tenen mitja bufetada. Ells mateixos saben que són uns somiatruites perquè treballen, estudien i, sobretot, s'apassionen parlant de música i de cinema.

En David no recorda si hi ha anat alguna vegada a pinyes, i no és que es vulgui fer el sant. Segur que, de petit,

al pati de l'escola o pel carrer, havia rebut i donat més d'un clatellot. El seu avi diu: "quan un no vol, dos no es barallen!", una filosofia que costa de portar a la pràctica quan hi ha tanta gent que no para de provocar.

Ara mateix, el noi té ocasió de comprovar els efectes que la presència nocturna d'aquells galifardeus ha produït en un espai que, de dia, és un camp de jocs per als infants que viuen en pisos petits i foscos. Hi ha tot de bancs trencats, ampolles esclafades contra les parets de la masia plenes de pintades grotesques, el contingut de les papereres escampat pels passadissos al costat de defecacions i vomitades. Ecs!

Camí del bar de cada dia, en David s'atura i s'amaga darrere un arbre. Acaba de descobrir un personatge ben curiós: el Poeta. Es tracta d'un pòtol, un vagabund d'aquells que, com els caragols, viu a l'aire lliure i sempre porta la casa a l'esquena. Ara veu que l'estrany individu mou el cap a la dreta i cap a l'esquerra, i que quan creu que es troba a recer de mirades indiscretas, s'obre pas entre les plantes. El noi sap que aquest home s'ha fet un niu a tocar la gent, amagat de tothom, entre els baladres, uns arbustos de flors de color rosa i blanc que creixen entre els arbres. És l'únic, per tant, que sap que el Poeta té una habitació sense vistes però amb flors, al cor dels jardins.

Arriba al bar quan ja fa una estona que l'amo badalla i remena els plats de la pica per fer soroll, però tot això no alerta la colla que aquest capvespre allarga la conversa com si el temps no passés. L'home es posa una mica més nerviós quan veu que en David, quan s'afegeix a la tertúlia, li fa un senyal a distància per indicar-li que no es molesti, que no té set i que no prendrà res. Això encara l'enfurisma més.

Hi ha un desconegut que porta la veu cantant, un xicot que vesteix d'una manera aparentment descurada, tot i que uns quants detalls demostren que tot està ben pensat: uns pantalons texans molt ajustats, marca de la tele, amb diversos talls al voltant dels genolls; la vora, esfilagarsada, vambes brutes, però de marca; una samarreta de colors estridents, virolada, sota una armilla beix, ben planxada, amb una butxaca descosida...Tot d'anells d'argent als dits, polsera de cordills trenats –estil pell-roja–, una arracada discreta a l'orella, els cabells llargs, molt nets, la cueta lligada amb una pinça que no pot evitar que de tant en tant hagi de portar a l'ordre un floc rebel amb un gest estudiat.

A en David, d'entrada, li cau fatal. Primer, perquè no li agrada la gent que s'escolta quan parla, i, segon, perquè es dirigeix sobretot a l'Aïda. I, el pitjor de tot, perquè la noia, embadalida, no li treu els ulls de sobre.

El tema amb què el minyó s'omple la boca no és nou. Tots plegats parlen sovint dels residus, tant si són tòxics com innocus o reciclables. Els diaris n'informen sovint. Però aquest noi en parla amb coneixement de causa. Els té fascinats explicant el paper que va jugar en la moguda que hi va haver a Alemanya al pas d'un tren que en portava moltes tones i que tenia nom propi: el tren Castor:

—...tot i el gran desplegament, els polis no podien controlar aquella multitud disposada a jugar-se la pell per impedir el pas del comboi.

En aquest punt d'un discurs que qui sap l'estona que fa que dura, l'Eric, perquè el noi es diu Eric, s'arromanga el camal esquerre dels pantalons i mostra un tros de cama ben protegit per una mitja elàstica sota la qual diu que hi ha hi ha una bena farcida d'antisèptics per evitar la gangrena. Ho explica en un to transcendent:

—Mireu! El tall encara supura! Me'l vaig fer la nit abans que passés el tren, quan cavàvem sota la via perquè descarrilés si s'atrevia a...

I quan està a punt de treure's la mitja perquè comprovin si hi ha pus o si ja s'hi fa crosta, en Mateu, que és qui l'ha portat a la reunió, li fa saber que el que acaba d'arribar és de tota confiança:

—Tu, Eric, aquest és en David! Ja te n'he parlat algun cop: ara treballa en un super, i abans estudiava Història, i...

La interrupció ha trencat l'efecte que l'Eric pensava causar amb l'exhibició de la seva ferida de guerra, de manera que fa anar el camal avall perquè, ja que no té res de ruc, s'adona que en David no està disposat a ser un més d'aquella colla de badocs que fins ara s'han empassat les seves paraules, emocionats. Així, doncs, el saluda amb un cop de cap:

—Ei! –i reprèn el discurs–: Va ser molt dur i terrible. Dramàtic. Però també molt bonic. I enriquidor! No sé si us en podeu fer càrrec, vosaltres. Tota la vida em penediria de no haver-hi anat. Va ser un honor participar en un acte que passarà a la història!

En David s'inquieta quan veu que ningú no para els peus a aquell fatxenda i, sobretot, perquè l'Aïda, amb cara de bleada assolellada, s'ho empassa com si fos el telediari. Mira en Toni, el més ben informat de la colla, per suplicar-li que expliqui que hi ha hagut d'altres batalles, tant o més famoses, contra el transport de residus tòxics, però en Toni fa honor a la seva fama de poc parlador, li pica l'ullet i calla.

Mentrestant, l'Eric, tan tocat i posat, continua inflant la narració, sempre a major glòria seva:

—Van ser unes jornades frenètiques. El govern ale-

many va mobilitzar trenta mil agents. Els bòfies estaven escagarrinats. I empipats, perquè havien de fer hores extres per culpa nostra. Si t'arreglaven, ja havies begut oli. Però no ens podien frenar. Els pagesos travessaven els tractors a la via; uns quants valents es van encadenar a enormes blocs de pedra, i a centenars, què dic, a milers!, ens van haver d'arrencar de les vies quan s'acostava aquell tren que no tenia cap més remei que avançar a pas de tortuga... Va ser massa!

El noi és feliç veient que té el grup pendent de les seves paraules, però l'amo del bar, que ja no pot més, els diu que ha de tancar, que tots saben que viu a la quinta forca, que quan arribi a casa encara li queda molta feina per fer i que necessita dormir unes quantes hores abans que l'endemà torni a ser a lloc a primera hora.

—Tens raó, però...

—No rondinis, home, no rondinis!

—Si no són les deu, encara!

I quan cadascú es disposa a pagar el que ha consumit, Eric, l'heroi antinuclear, treu de la butxaca uns quants bitllets entre els quals n'hi ha un de cent euros.

En Rodri, el novel·lista, no es pot estar de dir en veu baixa a la Lídia:

—Òndia! Encara no n'havia vist cap, d'aquests!

I tot i que hi ha un tímid intent per evitar-ho, l'amo n'arregla al vol un de vint i li torna força monedes de canvi, algunes de les quals queden sobre el taulell, de propina, un gest que els altres no practiquen mai, prou justos que van de butxaca.

Un cop al carrer, en David intenta apropar-se a l'Aïda per si pot caminar al seu costat el curt trajecte fins a la perfumeria on la noia viu i treballa, però ella no s'aparta ni un mil·límetre d'aquest noi meravelles que és l'Eric.